

Andrej Rifel Felan

Ki si začetek

KI NAS NOSIŠ NA SVOJI DLANI

Ki nas nosiš na svoji dlani,
greješ s svojo svetlo sapo,
božaš z očmi ljubezni,
obvaruj mojega otroka,
dekletce s kitami in živimi očmi.
Ne morem je dovolj paziti,
ne morem je trdno držati za roko,
ki se tolikokrat izmuzne.
Spreobrne temne oblake,
ki grozijo z mokrega neba,
da ji ne padejo na glavo,
ji ne zmočijo dolgih las,
je ne pritisnejo v blato.
Daj mi moč velikanov,
da jo bom branil pred vojskami
pobesnelih pesjanov krvoločnih oči,
daj mi razum učenjakov,
da bom izrekal prave besede,
tolažil njeno utripajoče srce.

Ki nas nosiš na svoji dlani,
obvaruj jo globokega prepada,
naj se nasloni na tvojo ramo.

KI SLEPIM ODPIRAŠ OČI

Ki slepim odpiráš oči,
prebudi moje trdno spanje,
raztresi me po zemlji
premočeni in mrzli.
Korakam zaverovano mimo znamenj,
ki jih rišeš zame,
v prah, v zrak, v dneve.
Pohodim tihe besede,
ki jih izrekaš zame
v jutrih, v večerih, v temi.
Krike svarilne sirene prespim.
Opletam nerodno z rokami,
otresam cvetje z dreves,
mile ptice iz gnezd podim.
Nikdar več se ne vrnejo
in petje njihovo utihne za vselej.

Ki slepim odpiráš oči,
z eno besedo lahko razbiješ vrata,
katerih ključ je izgubljen.

KI SI ZAČETEK

Ki si začetek in konec,
 ki ustvarjaš prostore,
 ki jih postavljaš v čas,
 preoblikuješ in vodiš valove dni.
 Dal si mi otroke, dal si mi sina.
 Šele v njem je začetek
 moje neskončnosti.
 Moja kri in moje ime
 naj bosta v pomoč
 tvojemu velikemu načrtu.
 O, da bi se lahko približal
 njegovemu strahu in pogumu,
 da bi brez sile vstopal
 skozi priprta vrata v njegovo srce.
 Vse besede, ki te ne slavijo,
 so nepotrebne.
 Vse knjige so ena knjiga,
 vsa življenja so ena ljubezen.

Ki si začetek in konec,
 mojemu rojencu si dal ime,
 podaj mu roko, pripelji ga v moje naročje.

KI SVA V TEBI ENO

Ki sva v tebi eno
in eno je vse,
ko je v tebi.
In kdo je pripeljal
sonce nad zemljo,
veter v poletni dan,
ženo v nemirno popoldne
in njen nasmeh do mojih oči?
Eno je vse.

In zakaj sem govoril besede,
obžarjene s svetlobo,
stavke z globokim pomenom,
ki so prhutali
skozi kristalen zrak
in sedali na njene lase,
ramena, odprte ustnice?
Eno je vse.

In kdaj je odprla dlan,
jo položila na mojo roko,
in kdaj so se korenine
njenih pogledov
posadile na žejna tla mojih sanj?

Ki sva v tebi eno,
hodiva skozi letne čase
in ti nama šteješ stoletja.

IME OTROKA

Vem,
da imaš lepe oči,
ki jih nisem nikdar videl.
Otrok,
mežikal si z dolgimi trepalnicami,
prisluškoval zakritim zvokom
iz hrupnega sveta.

Vem,
da spregovarjaš
s sončnimi besedami,
ki jih nisem nikdar slišal.
Otrok,
krilil si s tankimi rokami,
stegoval in krčil noge
proti stropu mehkih sanj.

Vem,
da živiš,
da se srečava nekoč,
ki si zaspal
in odšel še pred prihodom.
Otrok,
kljub vsemu sem ti dal ime.